

2. KAPITOLA

„Takže jedno pivo?“ kriticky si premeriam podnapitého Alexa, keď sa s Miškou v sobotu ráno zapíšeme ako dobrovoľníčky na zber odpadkov v lesoparku a nájdeme ho opierať sa o strom. Tušila som, že neskončí pri jednom pive, ale nečakala som, že sa tu objaví v takomto stave. Čudujem sa, že vôbec dokázal vstať a dopraviť sa sem.

„Priznávam, bolo ich trochu viac,“ vysloví s problémami s artikuláciou a popraví si slnečné okuliare.

„Veď ty si ešte opitý!“ vybafne naňho Miška.

Alex sa podvedome prikrčí. Hlasné zvuky mu zjavne nerobia dobre.

„Nekrič tak.“

Naša kolegyňa ignoruje jeho prosbu: „Koľko si toho včera vypil?“

„Nie veľa.“

„Koľko?“

„Neviem. Po štvrtom pive a borovičke som to prestal rátať,“ vyjde s pravdou von a odtiahne sa od stromu, ktorý mu doteraz robil oporu.

„Alex, prosím ťa, nedýchaj na mňa,“ urobím od neho krok vzad, keď z neho zacítim alkohol. Zároveň potlačím nežiaduce spomienky vyvolané práve týmto zápachom. Netúžim si pripomínať veci, na ktoré sa celý život snažím zabudnúť.

„Ako chceš v takomto stave zbierať smeti?“

Alex ledabolo mykne plecami. „Normálne. Veď čo je na tom?“

V podstate nič. V duchu mu dám za pravdu. Miška sa ale nedokáže (alebo možno nechce) povzniesť nad jeho ľahkovážnosť. „Čo je na tom?“ zvolá

nahnevane a zároveň zistí, že nemá žiadne argumenty, ktorými by ho uzemnila. A vie to aj Alex. Pochopil to z výrazu jej tváre a z náhleho zmlknutia.

„Tak vidiš,“ pohne sa z miesta a začne si dosť falošne pospevovať pesničku od BTS.

„Ema, ja s ním odmietam absolvovať túto akciu,“ teatrálné vyhlási Miška. Jej hnev je pre Alexa výzvou, aby ju ešte viac naštvál. Objíma ju okolo pliec a začne jej spievať do ucha.

„Prestaň!“ okríkne ho a pokúsi sa vymaniť z jeho zovretia.

Tak toto bude ešte zábava! Pousmejem sa a mimovoľne sebou trhnem, keď sa predomnou zjaví mužská postava. Nenávidím tento tik. Nedokážem sa ho však nijako zbaviť.

„Ema! Ahoj!“

„Ahoj,“ spoznáam Dávida, svojho blondavého bývalého kolegu z pizzerie. Spoločne sme roznášali pizzu zákazníkom, až kým sme tomu lakomcovi, čo nás zamestnával, nedali obaja výpoveď. Naše cesty sa tým ale nerozišli. Dva mesiace stačili na to, aby sa z nás stali dobrí priatelia. Spravidla trvá oveľa dlhšie, kým si niekoho pustím do života. Dávid je však výnimka. „Nespomínal si, že sem pôjdeš.“

„Pretože som to nemal v pláne. Mali sme ísť na chatu, ale celé to padlo,“ vysvetlí.

„Aha.“

„Tak som navrhol Marekovi túto akciu a on súhlasil. Pod' sem,“ zakýva na svojho kamoša stojaceho bokom.

Neochotne sa pozriem tým smerom a uvidím presne toho, koho som si myslela, že uvidím. Márne som dúfala, že to bude niekto iný. Zo všetkých svojich kamarátov Dávid musel doviest práve toho najväčšieho debila.

„Ema,“ Miška ma znenazdajky schmatne za ruku a ja okamžite stuhnem. Neznášam, keď sa ma niekto dotýka. Nech je to ktokoľvek.

To je oooo. Naznačí mi tými svojimi veľkými očami.

Vymaním si ruku z jej zovretia. *Viem.*

„Nijako mi zostalo tesno v nohaviciach,“ ozve sa Alex.

Dávid sa naňho prekvapene pozrie. „Čo ti?“

„Nič, niektoré Alexove reči je lepšie ignorovať,“ so znovunadobudnutou rovnováhou sa pokúsím zahovoriť poznámku svojho súčasného kolegu. Dávid ju však pochopil a na perách mu zaihrá pobavený úsmev. Ten mu nezmizne, ani keď sa pri nás bez jediného slova, zato s pohrdaním vyžarujúcim z každej bunky tela pristaví jeho kamarát.

Dávid sa nenechá rozhodiť jeho nepríjemným vystupovaním a hneď začne s predstavovaním.

„Vy sa asi nepoznáte. Toto je Marek,“ ukáže na povýšeneckého debila a následne sa natočí k mojim kolegom. „A toto sú Alex a Miška. Emu poznáš. Brigádovali sme spolu v pizzerke.“

„Nepamätám si, že by som ju tam niekedy videl,“ poznamená odmerane.

To ma vôbec neprekvapuje. Obsluhovala som ho asi málo ráz na to, aby si ma zapamätal. Zato ja viem, kto je. A vedela som to aj v utorok.

„Ale mal som tú česť tento týždeň na vale,“ prevrta ma chladným pohľadom.

„Na vale?“ Dávid sa zarazí. Vzápätí sa jeho tvár rozžiari poznaním. „Počkaj. Nehovor mi, že Ema ... nie ... ty si to dievča, ktoré v utorok vrazilo do Mareka?“ obráti sa ku mne.

„Povedala by som, že to on narazil do mňa,“ poopravím ho.

Spýtavo sa pozrie na kamaráta. „Naozaj? Ja som počul inú verziu.“

„Tak si počul zle.“

„Teraz som trochu zmätený. Kto teda vrazil do koho?“ preskočí pohľadom z Mareka na mňa.

„Ona do mňa.“

„On do mňa,“ odpovieme naraz.

„Hm,“ Marek nenávisťne zavrčí. „Už si konečne vtlač do tej svojej hlúpej hlavičky, že si to celé spôsobila ty,“ oborí sa na mňa.

„Ja?“ zvolám neveriacky. „Keby si sa nepremával po vale ako arogantný debil a bral ohľad na ostatných, nemuselo sa nič stať.“

„Nehovor mi, čo som mal robiť, a radšej sa najskôr nauč korčuľovať,“ odsekne.

Čo prosím?! Zovrie vo mne hnev. „Zvalcoval si ma ako tank a ja sa mám naučiť korčuľovať?“

„Ja by som sa ním rád nechal zvalcovať,“ zašepká Alex.

„Gratulujem. Konečne si niečo pochopila. A ešte ťa poprosím o jednu vec. Kým sa to nenaučíš, nemotaj sa nám ostatným pod nohy. Ďakujem.“

„Ty sa nauč správať, ty zasraný bastard! Tvojou vinou mám plno modrín!“

„A? Mám ti ich akože pofúkať?“

„To by sa mi páčilo,“ donesie sa ku mne Alexov zasnený hlas.

On by niečo také možno uvítal, ale ja nie a najmä nie od takého idiota, ako je Marek. „O nič také som ťa neprosila,“ vyplujem.

„Tak tu láskavo nevyplakávaj. Môžeš si za to sama. Nevieš sa korčuľovať a navyše si sa hrala s telefónom. Čo si robila? Pridávala si na instagram príspevok zo svojho nudného života, ktorý nikoho nezaujímá?“

„Chod' do...“

Nedohovorím, pretože sa medzi nás postaví Dávid a pokúsi sa zastaviť našu hádku. „Teraz sa všetci upokojíme.“

„Ja som pokojný. Len táto hysterka tu robí scény,“ odvrkne ten idiot.

„Ty si sa už narodil ako kretén alebo si musel absolvovať špeciálny kurz?“ rypnem si doňho, načo sa Alex potichu zachichoce.

Alexov smiech na rozdiel od jeho predchádzajúcich poznámok neujde Marekovej pozornosti a jeho tvár nadobudne zlovestný výraz. S ľadovým pohľadom zapichnutým do mojich očí hrozivo zavrčí: „Radím ti, maličká, so mnou si nezačínaj, pretože odtiaľto pôjdeš s plačom!“

„Tak to bolo drsné,“ zhodnotí Alex.

Vzdorovito vystrčím bradu. „Vyhŕážaš sa mi?“

„Nie. Zatiaľ ťa len varujem,“ precedí Marek pomedzi zuby. „Vráť sa do svojho bezvýznamného sveta, skôr než na to škaredo doplatíš. Tu pre teba nie je miesto.“